

Hij draaide zich meteen naar de barvrouw. “Een droge witte voor haar, alsjeblieft.”

Terwijl hij betaalde, keek Stefana even opzij. In de spiegelwand achter de bar ving ze haar eigen blik. Ze wist precies hoe ze eruitzag: verleidelijk, koel, mysterieus. Ze wist precies wat ze deed. Ze deed het al jaren. Haar schoonheid was een wapen — één die haar scherp hield en zonder genade gebruikte.

Toen de jongen haar het glas aanreikte, nam ze het sierlijk aan. “Dank je,” zei ze. “Je krijgt er een glimlach voor terug. Als je geluk hebt.” Ze draaide zich om en liep terug naar haar groep, wijn in haar hand. Ze voelde zijn ogen branden in haar rug.

Leona keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. “Weer gratis wijn?”

“De wereld is duur genoeg,” zei Stefana, en nam een slok. “Waarom zou ik betalen als ik kan glimlachen?”

Freek keek haar kort aan, zijn blik half bewonderend, half verstoord. Maar hij zei niets.

Hannah had het ook gezien. Ze tikte Justina aan en fluisterde iets in haar oor, waarna de twee giechelden.

De muziek in de Blue Parrot was inmiddels overgegaan in een zompige mix van jaren negentig-hits en lokale smartlappen. Niemand leek er nog op te letten. Iedereen was óf te dronken, óf te druk met dansen, roepen of drinken. De avond had zijn greep op Eindhoven verstevigd.

Joep stond met zijn armen om Hannah en Justina heen en grijsde breed. “Gaan we nou nog naar die fabriek of wat?” riep hij boven de muziek uit. “Of is dat alleen stoere praat?”

Freek, die net een shotje kreeg aangereikt van Leona, lachte en schudde zijn hoofd. “We gaan daar morgen wel heen, man. Laat het eerst nog effe goed misgaan vanavond.”

“Juist,” zei Leona terwijl ze haar glas tegen zijn stootte. “Vanavond zuipen, morgen spookjagen.”

Hans leunde tegen de muur en zwaaide nonchalant met zijn sleutelbos. “Iedereen kan vanavond wel bij mij crashen, zoals ik net al zei,” zei hij. “Mijn huis is vlakbij, en ik heb genoeg vloer en matras over.”

“Zolang het maar niet weer eindigt met iemand in je badkuip,” grinnikte Justina.

Hans trok zijn wenkbrauwen op. "Dat was eenmalig. En educatief."

Hannah proestte het uit. "Oh ja, net als je clown met bindingsangst-act vorige keer?"

"Die clown is nog steeds op zoek naar zijn rode neus," zei Hans bloedserieus.

"Misschien ligt die wel in die fabriek," grijnsde Hannah. "Volgens mij heb ik daar ooit gelezen dat er geesten rondspoken. Serieus. Van die fabrieksarbeiders die levend zijn begraven of zo."

"Daar gaan we weer," mompelde Stefana. "De urban legend parade."

Hannah ging er vrolijk overheen. "Nee, echt! Er is een lokaal verhaal, over een kelder onder die fabriek waar stemmen te horen zijn. En iemand had het ooit over... een schaduw zonder lichaam. Geen grap."

Gert keek haar even aan, zijn gezicht neutraal. "Dan moeten we morgen maar goed luisteren."

Stefana rolde met haar ogen en nipte aan haar wijn. "Als ik een schaduw zonder lichaam zie, neem ik aan dat ik zelf te weinig gegeten heb."

Joep haalde zijn schouders op. "Zolang dat ding niet voor PSV is, sla ik het gewoon neer."

Leona schaterde. "Je zou nog een spook in elkaar meppen ook, Joep."

"Tuurlijk. Kampioenenspook."

Justina grijnsde. "Hij slaat liever ballen dan geesten, hoor."

De groep barstte in lachen uit. Buiten begon de avond langzaam over te gaan in nacht. De lucht was donkerblauw, en het rumoer van Eindhoven hield nog lang geen pauze. De stad leefde, zinderde.

Binnen ging het bier nog altijd rond. En Stefana — die had alweer een nieuw doelwit op het oog. Ze draaide nonchalant haar wijn rond in het glas en liep weer naar de bar. De jacht was nog niet voorbij.

Het was inmiddels tegen middernacht. De Blue Parrot was één dampende massa geworden. De vloer plakte van het bier, de lucht was zwanger van rook en zweet, en toch wilde niemand naar huis. Alles trilde nog na van het kampioensfeest.

Justina zat aan een kruk bij de muur, een beetje apart van de rest. Ze had haar benen over elkaar geslagen, haar knieën ritmisch tikkend op de beat van Chelsea Dagger. Haar ogen fonkelden in het schijnsel van de discolampjes. Ze keek

naar Joep, die zich ergens halverwege een danswedstrijd met Leona bevond.

Een jongen — strak in zijn overhemd, duidelijk een student van buiten de groep — had haar al een tijdje op het oog. Hij had zichzelf moed ingedronken met een shotje Jäger en schoof nu doelgericht haar kant op. Zijn glimlach was net iets te glad, zijn tred iets te zelfverzekerd.

Justina merkte het pas toen hij zich vlak naast haar posteerde.

“Hee,” zei hij, en leunde met één hand tegen de muur. “Ik kon het niet laten, jij bent... echt iets bijzonders.”

Justina grijnsde scheef. “Laat me raden. Dat zeg je vaker tegen meisjes bij een bar.”

De jongen knipoogde. “Niet als ze zo kijken als jij.”

Net op dat moment schoof Stefana tussen hen in. Zonder te kijken plantte ze haar elleboog op de bar, pal voor Justinas gezicht, en draaide haar hoofd naar de jongen. “Is dit het niveau tegenwoordig?” zei ze met honing in haar stem. “Ongevraagd hengelen in troebel water?”

Hij fronste, verward. “Sorry?”

Stefana keek hem kalm aan. Haar blauwe ogen prikten. “Ze heeft betere dingen te doen. En jij ook. Zoals... een ‘cold shower’.”

De jongen lachte ongemakkelijk, mompelde iets van “Oké, chill” en droop af.

Justina trok een wenkbrauw op. “Wat doe je?”

Stefana draaide zich nonchalant naar haar toe, nam een slok van haar wijn. “Je hoeft niet met elk eerstejaars-bedrijfskundeprojectje mee te gaan omdat hij je één keer aankijkt.”

Justina keek haar aan, ijskoud. “En jij hoeft niet ieders persoonlijke filter te zijn, Stef.”

“Misschien niet,” zei Stefana luchtig. “Maar geloof me — ik heb ervaring met waardeloze types. En dat was er één.”

Justina snoof en keek weer naar de dansvloer. “Ik bepaal zelf wel met wie ik praat.”

Stefana glimlachte, maar haar blik bleef kil. “Tuurlijk. Maar voor je het weet zit je met zijn pinpas in je bh en spijt in je maag. En dan moet ik het weer oplossen.”

Justina zei niets meer. Maar het was duidelijk dat er iets verschoven was — een rimpeling in hun vriendschap, klein, maar voelbaar.